

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. II. Ostenditur, quam sit falsa opinio damnata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

vis non detur integritas materialis, quatenus obligatio charitatis erga turbam populi inducit impossibilitatem moralem faciendi illas confessiones materialiter integras.

CAPVT II.

Ostenditur, quam sit falsa opinio damnata.

SVMMARIVM.

Probatio prima ex præcepto Divino de integritate. n. 7. & 8.

Sola impossibilitas physica, vel moralis excusat ab impletione talis præcepti. num. 9.

Vtilius est confiteri integre, quam propter indulgentiam dimidiare confessionem. num. 10.

Præceptum charitatis erga proximum non obligat præscisse ex magno concursu. num. 11.

Absurda plurima, quæ inferuntur ex parte affirmativa. n. 12. & seq.

7. **O**stenditur primò. Præceptum Divinum integritatis confessionis obligat ad confitendum omnia peccata, quæ sunt in conscientia, dum non est impossibile physice, vel moraliter confiteri omnia: ergo concursus pœnitentium non facit, quod auferatur obligatio confitendi omnia. Consequentia obligat.

8. Maior autem patet ex Trident. sess. 14. cap. 5. de Sacram. Pœnit. illis verbis: *Dum omnia, quæ memoriæ occurrunt, peccata Christi fideles confiteri student, procul dubio omnia Divinae misericordiae ignoscenda exponunt. Qui vero secus faciunt, & scienter aliqua retinent, nihil Divinae bonitati per Sacerdotem remittendum proponunt.* Ex quibus verbis patet, eos omnes, qui scienter aliqua peccata retinent,

invalide confiteri. A qua universalitate nulla potest esse exceptio, aut limitatio, nisi sola causa impossibilitatis physica, aut moralis. Neque enim datum est privatis Doctoribus limitare definitiones univesales conciliorum generalium.

9. Deinde ea Maior confirmatur primò: Nam omnes casus, in quibus Doctores concedunt, dimidiari posse confessionem, ad impossibilitatem physicam, vel moralem reducuntur; vt singulos perpendenti patebit. Confirmatur secundò. Nam fideles tenentur implere hoc præceptum Divinum, dum possunt illud implere: ergo sola impossibilitas excusat ab eius impletione.

10. Minor autem eius syllogismi demonstratur. Quia licet in compossibilia moraliter sint, quod fiant illæ confessiones longo tempore duraturæ, & quod omnis turba populi vno die mane confiteatur: ast nulla ratio impossibilitatis relucet in eo, quod confessiones longo tempore duraturæ reiiciantur in tempus opportunius; neque in eo, quod si ex confessiones longi temporis fiant, remaneat turba populi sine eo, quod eo die confiteatur; cum nulla sit obligatio confitendi eo die. Et quidem multo vtilius est conscientijs fidelium, & multo facilius confessario, quod confessiones longi temporis reiiciantur in diem, in quo confessarius magis sit expeditus à concurrentia populi festinantis ad confessiones. Quomodo ergo fingitur impossibilitas moralis in eo, quod facilius, & vtilius est.

11. Hinc evanescit fundamentum, quod pro opinione damnata proposui in fine capitis primi. Nam concessa Maiori, quod non obligat præceptum integritatis confessionis contra præceptum charitatis; negatur Minor, quod in eo casu obliget præceptum charitatis, vel ad audiendas

in

in eo die confessiones longi temporis, vel audiendas confessiones totius populi, cum non instet obligatio confitendi eo die; neque instet periculum mortis toti populo confessionem illius diei desideranti.

12. Ostenditur secundo falsitas propositionis damnatæ. Nam ex praxi illius sequerentur ingentia absurda, in quibus nimium conscientia periclitarentur. Quæ absurda optime enumerat P. Coninck relatus num. 93. & 94. his verbis: *Primo, quod illis diebus cõmuniter plurima confessiones dimidiarentur; & quidem fere eorum, quibus, ut bene instruantur, & ad debitum dolorem excitentur, maxime opus est integra confessione. Nam maximi quique peccatores, & qui habent intricatissimas conscientias, & versantur in continuis peccandi periculis, fere similibus diebus ad confessionem veniunt, & sapissime sine sufficienti dolore, aut proposito emendationis, quis Sacerdos nullo modo poterit sufficienter, aut ad dolorem excitare, aut contra futura pericula munire, nisi perfecte eorum statum noverit, ad quod requiritur integra confessio. Unde sequetur secundo, ut multe confessiones sacrilegæ, & invalidæ fiant, & multi perpetuo in peccatis hæreant, qui aliàs integre confitendo iuvarentur.*

13. *Nec sufficiet, si Sacerdos eos mox neat, ut paulo post ad confessionem redeant, reliqua confessuri; quia tales non possunt id apprehendere necessarium, sed videntur sibi suo muneri abunde fecisse satis, si quacumque ratione absolutionem obtineant. Imo multi forte advertentes, se in tali concursu paucis absolvi, occasionem ita confitendi, quarerent. Quare longè satius est, tales tunc non confiteri, quam hoc modo absolvi; quia cum apprehendant, sibi necessario confitendum esse, semper manebunt solliciti, ut hoc faciant. Quod non ita dico, quasi tales tunc à confessione repellentur.*

di sint, ut ceteri audiri possint (hoc enim cum offensione, & aliqua eorum iniuria fieret) sed quia non ideo in eorum confessionibus audiendis festinandum est, ut omnes audiri possint.

CAPVT III.

Examinantur quadam asserta Lumbierij.

ARTICVLVS I.

Examinatur casus, in quo est in penitente periculum non redeundi ad confessionem.

SUMMARIVM.

- Quid docuerit M. Lumbier: num. 14.*
An ratione periculi non redeundi possit dimidiari confessio in magno concursu. n. 15.
Pars affirmativa continetur sub hac damnatione. n. 16.
Nova hac circumstantia oritur ex pravitate penitentis. n. 17.
Non datur impossibilitas, etiam moralis. n. 18.
Tunc non audire integre confessionem oritur à voluntate audiendi reliquas. n. 19.
Coniunctum ex concursu, & periculo etiam non inducit impossibilitatem. n. 20. & seq.
Non quævis variatio circumstantiæ immutat moraliter casum. num. 22. & seq.
Ratio dimidiandi aliquando confessionem solum est impossibilitas vel physica, vel moralis. n. 25.

14. **R**aymundus Lumbier in expositione huius propositionis § 9. assert tres casus, in quibus non